

**Privatna varaždinska gimnazija
s pravom javnosti
„Gimnazija Žiger“**

**Ljetopis
za školsku godinu
2009./10.**

Lipanj 2010.

Dragi čitatelji Ljetopisa Privatne varaždinske gimnazije!

Ova godina u našoj školi obilježena je stabilnim i mirnim radom, bez puno velikih promjena, stresova ili padova. Program se odvijao prema planu uz odličnu suradnju profesora, učenika i uprave. Ne čudi stoga što je prosjek uspjeha svih učenika škole 4.3! No mi težimo odličnom uspjehu svakog učenika. Svakako da su tom uspjehu posebice doprinjeli naši ovogodišnji maturanti, kojima je prosjek ocjena 4.8! Da, zvuči nevjerojatno, ali je istinito. Naši prošlogodišnji maturanti svi marljivo studiraju u Zagrebu,

Rijeci i Varaždinu. No ne zaborave koji put navratiti do svoje škole i ispričati kako im je sada, kavi su im uspjesi, kakvi napori i problemi.

Godina je također obilježena provođenjem državne mature po prvi puta, a pristupili su joj svi naši maturanti. Obavezni predmeti na maturi su hrvatski jezik, matematika i strani jezik. Što se izbornih predmeta tiče, učenici su birali i polagali predmete kao što su povijest, informatika, politika i gospodarstvo, glazbena umjetnost, psihologija. Kao što se vidi po objavljenim rezultatima za neke izborne predmete, postigli su dobar uspjeh pa se nadamo da će i iz obaveznih predmeta rezultati, koji stižu početkom srpnja, biti dobri i omogućiti da se upišu na željene fakultete. A ambicije su svima prilično velike: pravo, povijest, strani jezici, informatika ili elektrotehnika. Želimo im svima uspješan upis te puno uspjeha u daljnjem studiju. Nadamo se da će im znanje i radne navike koje smo razvijali kod njih biti od koristi.

Veći dio ovogodišnjeg ljetopisa posvećujemo našim maturantima, odnosno njihovim oproštajnim govorima, zdravicama i stihovima kojima su nas do suza dirnuli na oproštajnoj večeri koju su pripremili 21. svibnja 2010. u podrumskoj dvorani za sve učenike škole, za svoje roditelje i profesore. I ovom smo ljetopisu, baš kao i prijašnjih godina, dali pomalo šaljiv ton. Nadamo se da nam nećete zamjeriti.

U nastavku slijede uradci Tajane, Sanje, Karla, Monike, Tina i Filipa, koji nas vode kroz svoj četverogodišnji vremeplov, a i učenika ostalih razreda.

Vaša

Irena Žiger
Ravnateljica

Dobar dan, dragi roditelji, profesori i prijatelji. Danas smo se okupili ovdje kako bi se od vas oprostili i okončali naše srednjoškolsko školovanje. Pripremili smo mali program te se nadamo da će vam se svidjeti.

Prekrasne voditeljice kroz maturantski vremeplov

Naš simpatični maturant.

Draga ravnateljice, dragi profesori, dragi kolege i kolegice te dragi roditelji.

Na kraju našeg osnovnoškolskog putovanja nismo znali kuda ćemo u školu. Vi ste nam preporučili ovu školu iako većina nas nije baš bila zadovoljna. Mi smo kao i većina ljudi imali predrasude prema privatnim školama. No kasnije smo se razuvjerali i shvatili da je ovo najbolja škola za nas. Hvala što ste nam ju predložili i što ste inzistirali da ju upišemo. Zahvalni smo vam na tome. Hvala vam na razumjevanju na za naše brojne jedinice i naše izostanke. Hvala vam što ste i tada vjerovali u nas, u naš uspjeh u ovoj školi, jer da nije bilo vas mi ju možda ne bi ni upisali. Hvala vam što ste nam ju omogućili i što ste niste žalili kada su stizali računi za školarinu. Hvala vam na svemu. Živjeli.

Karlo Crnčec

Prvog dana bili smo svi tihi i uplašeni, tada još možda niste znali što vas čeka, sve nam je bilo novo i nepoznato, no snalažljivi kakvi jesmo brzo smo se uklopili. Danas smo okupljeni ovdje na kraju našeg putovanja, bilo je dugo no stigli smo do cilja, i to kao pobjednici. No, pobjednici nismo samo mi, već i profesori koji su nas do tog cilja doveli. Uvijek mi je kemija bila neshvatljiva, no profesorica mi je pokazala da se teorija vrlo lako može naučiti iz zanimljivih pokusa. Profesor Dragović smirivao je našu nervozu vicevima i tako izmamio osmjehe na naša lica. Umjetnost je svima apstraktan pojam, no profesorica Spevec znala je kako nam je približiti i učiniti posebnom baš kao što ona i jest. Toliko mrtvih pisaca, još više prašnjavih stranica knjiga. Dosadno mislite? Ne, i ako vam predaje profesorica Tramburovski koja je u svaku priču unijela sebe, te svoju ljubav prema književnosti prenijela i nama. Profesor Ivaniš naučio nas je mnogo kroz zabavne dokumentarce. Ovo su samo neki od primjera kako se profesori u našoj školi trude. Duge smo sate proveli zajedno. Bilo je suza, ali ponajviše smijeha izazvanog zbog naših bisera poput onih da je željezo otkriveno u kamenom dobu ili da su žene u antici peglale dok su trojanci ratovali ili pak da se u baroku sviralo na grebenim koraljima. Svi su nas ti zajednički trenuci vodili iz dana u dan. Niste nas samo naučili određene lekcije, naučili ste nas i drugim vrijednostima u životu, kao što su jedinstvo, upornost i da ne odustajemo ma koliko se nešto teško činilo. Vidjeli ste u nama osobe i prepoznali naše kvalitete. Škola nam je postala kao drugi dom a vi kao roditelji koji nas pripremaju za budućnost. Sada se rastajemo i krećemo na novo putovanje, no nadam se da ćemo svi zajedno pamtiti samo one lijepe trenutke, pa ćemo jednom kada sve ovo prodje mi vama kao i vi nama ostati u lijepom sjećanju! Profesori, je li vam žao što nakon svih vaših jedinica ipak nitko nije pao? Ovo nam je zadnja šala, od srca vam svima hvala.

Butorac Sanja

Bili smo vjerojatno najmanji razred u Hrvatskoj no baš to nas je činilo posebnima i još više zblížavalo. Poslušajmo kako je Tajana doživjela svoju školu i svoje kolege.

Otvorivši vrata naše škole prije 4 godine prvi sam puta ugledala vaša lica. Bila sam zbunjena, baš kao i vi. Odvojili smo se od prijatelja s kojima smo 8 godina dijelili školske klupe te je bilo teško zamisliti nas 11 kako se družimo, zabavljamo...

Kao i svi, i ja sam imala predrasude o privatnim školama te nisam ni slutila da će mi upravo ta škola postati drugi dom, a vi moja mala obitelj. Odmah ste pobili moje predrasude o privatnim školama. Začudilo me što nisam ugledala razmaženu djecu bogatih roditelja, već blago zbunjena lica na kojima se očitovao lagani strah zbog onoga što nas čeka. U kratkom vremenu smo se sprijateljili i shvatili da imamo mnoge sličnosti, premda se to po našim različitim odjavnim stilovima, na prvi pogled, nije moglo zaključiti. Pa ipak, možete li zamisliti mene i Karla u razgovoru?

Dani su prolazili, mi smo sve više vremena provodili zajedno. Zabavljali se, skupljali jedinice. Bilo je tu tužnih trenutaka kada se još nismo poznavali, ali nadasve smijeha i veselja. Nakon nekog vremena naši prijatelji su krenuli drugim životnim putevima, ali nas 6 je ostalo.

Dijelili smo sve. Ne samo olovke, gumice i ostale stvari već mnogo predivnih trenutaka koje ćemo svi nositi u srcu. Čvrsto smo se držali zajedno čak i kada je bilo mnogo prepreka. Nikada nismo stali i uvijek smo hrabrim korakom išli dalje. Naša 6 srca nadvladala su i najtamnije oblake. Sjetite se samo koliko puta smo složno odglumili bolesti te nismo imali nastavu, koliko smo puta profesore nagovarali da nam ne daju jedinice. Sjetite se naših izleta, smijeha, naših pjesama. Prije svakog dogovora bilo je tu mnogo prepucavanja i svađa, ali ne zlobnih i bezobraznih već onih tipičnih muško- ženskih neslaganja, ali uvijek smo našli zlatnu sredinu. Koliko li je samo nesuglasica bilo hoćemo li ići na maturalac u Tunis, Španjolsku ili možda Češku. Na kraju smo mi, cure, odlučile za Tunis. Bilo je to divnih 8 dana provedenih zajedno. Upoznavajući novu kulturu, a istodobno se i zabavljajući. One večeri kada je potekla i pokoja suza shvatila sam koliko

nam je malo zajedničkog vremena ostalo, a danas 21.5. 2010. zadnji smo puta okupljeni u prostorima naše drage škole.

Premda mislim da tuga na mom licu govori sve, želim vam reći riječi koje bih htjela da uvijek nosite sa sobom, riječi koje će vas sjetiti na našu mladost, srednjoškolske dane i naše prijateljstvo.

Sanja- uvijek si bila moja utjeha i najčvršća podrška. Imale smo iste poglede na svijet, borile se za naša prava. Nismo voljele nepravdu. U sretnim i tužnim trenucima bila si moja prva stanica. Uvijek smo našle rješenje za sve probleme. Sjeti se mene kada ti bude najteže, sjeti se naše hrabrosti i odlučnosti. Pamtit ću te kao iskrenu prijateljicu te znaj da ćeš i dalje biti moje svjetlo kojem ću se rado vraćati.

Karlo- od punkera s kojim nisam imala mnogo zajedničkih tema prerastao si u osobu koja mi je veoma prirasla srcu. Divim se tvojoj iskrenosti i pomoći koju si uvijek spreman svakome pružiti. Možda i nismo mnogo puta razgovarali jer nismo imali mnogo zajedničkih tema, ali znaj da danas osjećam da su nas mnoge stvari povezivale te da mi je veoma žao što je našem druženju došao kraj. Drago mi je što smo u ovih tjedan dana postali pravi prijatelji i tek sada shvatili koliko smo toga prošli zajedno.

Tino- lijepo mi je bilo provoditi školske dane u druženju sa tobom. Često smo se šalili te sam se upravo sa tobom najviše nasmijala ali i naljutila. Ponekad mi je smetala tvoja neozbiljnost i zaigranost ali sada znam da te to učinilo meni posebnim.

Monika- nikada mi nije jasno kako si uz mnoge nepravde ostala osoba velikog i dobrog srca, osoba puna strpljenja i razumijevanja. Ti si bila anđeo ovog razreda te ću te se sjetiti kada ću u ovom svijetu punom nepravde pokazati da neki ljudi ne slijede samo vlastite interese već vlastito srce.

Filip- mnogo toga imamo zajedničkog te je upravo to razlog što smo sate i sate proveli na facebooku dopisujući se. S tobom sam provela najviše vremena u razgovoru te se nadam da naše druženje nije pri kraju već na početku. Nadam se da ćemo dijeliti fakultetske klupe, te da ćemo postati kolege ali i ostati prijatelji kakvi smo sada.

Prijatelji moji, danas završava naše četverogodišnje druženje, naši srednjoškolski dani. Ali ne budite tužni, stavite na lica osmijeh. Možda će svatko krenuti drugim putem, ali u našim srcima će uvijek gorjeti jedna iskra koja će nas spajati. Više nećemo dane provoditi zajedno, u naš život će ući novi ljudi. Ali naše prijateljstvo ne prestaje danas. Ono danas staje na jednoj stanici, a stanica ima mnogo i život je dug.

Zato podižem čašu za naše 4 predivne godine, za naša 6 srca koja su podvrdila Darwinovu teoriju da najjači opstaju.

Živjeli moji prijatelji, živio moj najbolji razred!

Tajana Hašperger

Uvijek postoji jedna profesorica s kojom se posebno zblžimo i koja nam priraste srcu. Poslušajmo što nam Filip želi reći tko je to ...

Dobar dan. Ja sam Filip Potkonjak i učenik sam 4. razreda ove škole. Poštovana ravnateljice, poštovani profesori, dragi roditelji, prijateljice i prijatelji. Kroz naše srednjoškolsko obrazovanje susretali smo se s mnogim profesorima. Neke ćemo pamtiti po lijepim trenucima, neke po nekim malo manje lijepim. No, iako su nam svi profesori uvijek željeli najbolje, trudili se oko nas, posebno smo se zblžili jedino s razrednicom koja se uvijek posebno zalagala za nas, uzdizala se i padala s nama, dobivala jedinice i petice, te se zalagala za nas pred profesorima iako je bilo jasno k'o dan da nismo posve nedužni. Iako se preziva Mrak u naše živote i zamračene učionice donijela je svjetlost. Kad se samo sjetim koliko puta smo tražili da uči umjesto nas te da nam pomaže oko učenja, a ona je to uvijek sa smiješkom prihvatila. Zbog njene mladosti i mlađahnog izgleda često puta su je u našem društvu zamjenjivali za učenicu, pa nam je samim time bila još bliža, pa čak i više od same razrednice.

Naše prijašnje dvije razrednice bile su Marine, a zatim je došla jedna Martina koju ćemo posebno pamtiti cijeli život. S nama se penjala do špilje Vindije, ali sam vrh je dosegla s nama ovog trenutka. Iako je put bio strmovit i trnovit, zajedno smo uspjeli prijeći i preko toga.

Na tome joj od srca hvala. Živjela naša razrednica.

Filip Potkonjak

Najdraža razrednica

Kakvi smo bili

Tino- Njemu je život samo igra

Kada ga nešto brine

Samo kaže „ nije me briga“

Tajana- Da je lijepa to svi vide

Ali i škola joj lako ide

Za utjehu uvijek je tu

U dobru i u zlu

Monika- Odgovornost joj je drugo ime

neka se ponosi time

kada se plače i kada se slavi

Ona oslonac je pravi

Karlo- On buntovnik je pravi

i svašta je već imao na glavi

ali kada nas neki problem grizu

uvijek je tu blizu

Filip- S njim se može pričati o svemu

Ima odgovor na svaku temu

Sanja- Utjehu si uvijek pružit znala

za svoj razred sve bi dala

Andjeo poslani s neba

Uvijek tu kad nam treba

(razred)

Butorac Sanja

Nije samo razrednica ta koja nam je pomagala i kojoj treba zahvaliti već je tu i ravnateljica koja nam je ovo školovanje i omogućila.

Draga ravnateljice, profesori, dragi roditelji i prijatelji. Ove četiri godine prošle su brzinom svjetlosti, no unatoč tome ovu školu pamtit ćemo kao da smo u njoj proveli cijelo djetinjstvo. Svaki dan kao da je bio jučer. Sve naše izlete, putovanja, dogodovštine, naše bisere i sve lijepe trenutke. No, svega toga nebi bilo da nije bilo naše drage ravnateljice. Na izletima i putovanjima upoznali smo različite kulture, stekli nove prijatelje, usvojili nova znanja, ona nam je omogućila stvari o kojima drugi

učenici ne bi ni razmišljali. I zato od srca zahvaljujemo našoj ravnateljici! Priznajemo da se često nismo najbolje ponjeli, nismo vas uvijek slušali, no unatoč tome vi ste uvijek imali strpljenja za svakoga od nas. I zato danas, barem mrvicu zreliji, shvaćamo vašu brigu za nas ove protekle četiri godine i od srca vam zahvaljujemo na svemu. Živjela nam naša draga ravnateljica!

Tino Jelenić

Karlo S. nas je sve okupio oko sebe i svog klavira! Otkrili smo da među nama ima veoma nježnih i poetskih dušica!

Svi su uživali u dirljivom, ali i duhovitom programu.

Kako bi se izvukli od ispitivanja profesora svašta smo govorili, ponekad naši odgovori nisu imali smisla, te su nasmejali i nas i profesore. Htjeli bi danas (kada više ne možemo dobiti jedinicu zbog njih) podijeliti s vama par naših bisera.

„Grebni koralji“ - Gregorijanski koral (glazbeni)

„Željezo je otkriveno u kamenom dobu“ (povijest)

„Oplodena jajna stanica zove se zigurat“ - zigota (biologija)

„U Keopsovoj piramidi pokopan je Ramzes II“
(povijest, popravni : D)

„Žene su u Antici peglale, dok su trojanci ratovali“ (povijest)

„Kršćanstvo se dijeli na židovstvo“
(geografija)

„Na svijetu ima 600 milijardi ljudi“ (geografija: D)

„Kako se glagol deklinira? (hrvatski)

P: „Ako se zove suglasnička, na što završava?“ U: „Na 's'“ (latinski)

P: „Koliko je bilo 8 križarskih ratova??“ U: „Ne znam, 10??“

P: „Kojoj životinji rep služi za ravnotežu??“ U: „Svinji“ (biologija)

P: „Što se uzgaja na brijegu??“ U: „Lubenice“ (geografija)

Prvi maturalni ples

Zamisli život u ritmu muzike za ples...

Nadam se da ćete nas svi lijepo pamtiti, htjeli bismo se još jednom od srca zahvaliti profesorima, ostalim učenicima, roditeljima, razrednici te ravnateljici što su bili uz nas i doveli nas do kraja i podijelili ovo danas s nama. Nadamo se da ste uživali i da ćete nas lijepo pamtiti kao i mi vas i da ćemo zaboraviti sve sitne nesuglasice. Hvala vam.

Dragi maturanti, ovo je kraj samo jedne etape vašeg životnog puta na koju se uvijek možete vraćati. Pozivamo vas da se vraćate kad god nas poželite posjetiti, kad god ste nesigurni, kad god trebate savjet, mišljenje, knjigu ili kad možda samo s nekim želite popiti kavu iz našeg legendarnog automata! Uvijek ste nam dobrodošli!

Putopis s terenske nastave:

Klenovnik

Iz memorije svojih sjećanja pokušat ću izdvojiti anegdote s našeg „putovanja“ i dočarati ih na najbolji mogući način. Radoznala srca gimnazijalaca škole Žiger dana 14.5.2010. u kasnim jutarnjim satima stala su korak dalje u upoznavanju novih krajolika naše domovine, uz pratnju vjernih profesora. Tijekom

vožnje, s prozora autobusa dalo se naslutiti da se približavamo kraju punom zelenila, savršenom za provođenje svježeg proljetnog dana. Kao neustrašivi planinari krenuli smo bezazlenim, ali pomalo mukotrpnim putovima prema

svojem cilju.

Bili smo podijeljeni u tri skupine, u kojoj je svaki imao svoj zadatak pa tako i ja trebam napisati ovaj putopis. Za početak našeg druženja Domagoj nam je ispričao neke zanimljivosti o kipu sv. Ivana Nepomuka. Kao najpouzdaniji element orijentacije svaka grupa dobila je kartu preko koje se nalazila folija za lakše ucrtavanje puta. To je bila Matejina zadaća. Ona je ujedno bila i vodič grupe. U moju grupu također su pripadali Jakov, Ivana, Fran, Luna te Miro. Dok su se jedni divili vinogradima i prostranim brežuljcima, drugi su više pažnje pridavali svježini klenovničkog zraka. Uz dobro društvo padne pokoja šala u kojoj glavnu riječ ima naš razrednik, profesor Babić, koji je također bilo jedan od članova grupe. On u svome rukavu uvijek drži eksplozivan vic koji mami osmijeh na naša lica. I kada je Ivana skupljala biljke, naš Jakov uzimao je uzorke tla na različitim visinskim točkama. Ja sam muku mučila sa Matejom odabirući pravi put na nadolazećim raskrižjima. Fran i Miro su svoje vrijeme

kratili pjevajući. Jedan od najtežih zadataka na terenu bio je intervjuirati stanovnike Klenovnika. Jedini uspješni intervju bio je plod Ivanine i moje odlučnosti da krenemo put skromne kućice sedamdesetogodišnje starice. Od nje smo saznale najviše zanimljivosti o tom kraju, kao to da vodu crpe iz bunara samo onda kada nakapa dovoljno kiše, te da se ljudi u tome kraju najviše bave poljodjelstvom, stočarstvom, građevinarstvom te ugostiteljstvom i da mlade osobe većinom isele iz Klenovnika kako bi našle pogodnije mjesto za život. Vjerujem da im nije baš lako. Približavajući se vrhu, lagano uspuhani završavali smo svoje zadatke.

Pravo iznenađenje nas je čekalo na vrhu kada smo shvatili da smo stigli prvi. To je ujedno bio i naslov našeg plakata „Mi smo 1. došli“.

Od starta do cilja trebalo nam je svega sat vremena i tridesetak minuta. Približno 40 minuta čekali smo ostale umorene planinare. Tada su naši profesori stigli na vidjelo kada su imali zadatak da ispeku meso koje nas je zahvaljujući profesoru Rukelju čekalo na vrhu. Po okusu hrane dalo se naslutiti da su naši profesori pravi kuhari. Tada je na red došla izrada plakata gdje se najviše iskazala Luna, koja je, kada se radi o likovnoj umjetnosti, prava majstorica. Ona je naš plakat upotpunila crtežom pjegavog daždevnjaka zbog kojeg se profesorica Mrak potpuno raznježila. Završene plakate trebalo je prezentirati ostalim učenicima s ciljem da se prenese što više novih saznanja i lijepih sjećanja. Bližio se čas kraja naše pustolovine. Još nam je preostalo vratiti se istim putem, no ovaj put svi zajedno, što je zasigurno prošlo u kraćem vremenu. Približavanjem našem autobusu svima je laknulo jer kakvi god planinari mi bili, umorili smo se. Vjerujem da je učenicima i profesorima bilo zadovoljstvo zajedno provesti popodne u prirodi u ugodnom društvu, među drvećem i pokojom životinjicom.

Jelena Palatinuš, 1. razred

Osvajanje Mt. Klenovnika

Sunce je tog jutra bilo dobre volje i odlučilo je podijeliti svoje raspoloženje s nama na Zemlji, šireći ugodnu toplinu i svjetlost koje su nas tjerale da škiljimo i otkrivamo prednosti slojevite odjeće. Iz krošanja drveća pred školom nježno su se glasale ptice sve dok ih nije nadglasala buka motora autobusa koji je bio današnje prijevozno sredstvo za nas dvadeset i četvero, dvadesetero učenika i četiri profesora.

Nakon polusatnog drndanja serpentinama Hrvatskog zagorja u polupraznom busu, zaustavili smo se na klenovničkom parkiralištu, nakon čega je uslijedilo razvrstavanje u grupe i okretanje kotačića u učeničkim glavama dok su se pokušavali prisjetiti svih svojih današnjih zadataka jer, na kraju krajeva, ovo je i bio dan terenske nastave, tj. dan to-što-smo-vas-izvukli-iz-škole-ne-znači-da-ne-morate-ništa-raditi. Nakon kratkotrajne zbrke pokrenuli smo se i tako je počeo još jedan, malo drugačiji, ali svejedno radni petak.

Odredište je svima bilo zajedničko, proplanak na kojem se nalazila malena crkva, od podnožja udaljen dva do tri kilometra, no svaka je grupa krenula svojom stazom. To je bila prilika za nas gradsku djecu da doživimo djelić prirode i seoskog života. Sada je već svaka grupa bila prepuštena na milost i nemilost divljini pitomog klenovničkog krajolika ispunjavajući svoje zadatke dok se uspinjala asfaltiranom, ali strmom cestom. Pogled je zaista bio idiličan: šarmantne seoske kućice, okružene prostranim poljima zelenog žita koje se zabavljalo s vjetrom. Polja su pak bila okružena šumama sa susjednih brijegova koji su stajali čvrsto i neumoljivo, iako bjehu vjerojatno tek kvrčice u odnosu na mnoge druge planine.

Zelenilo je bilo sveprisutno, pod nogama, oko nogu, s lijeve i s desne strane, ispred, a i kada pogledaš iza leđa. Spokoj koji je obavijao cijeli taj kraj bio je narušavan tek zabavljenim glasovima izletnika koji su, sada već zapuhani, otežalih udova i naprtnjača u kojima su se nalazili pomno sakupljeni uzorci tla i raznog bilja, još uvijek uporno koračali uzbrdo motivirajući se razmišljanjem o mirisu i okusu ručka koji ih čeka na cilju.

Uz istraživanje prirode zadatak je bio istražiti i društvo. Kroz nekoliko intervjua saznali smo neke lokalizme i dijalektizme, kao i to da je ondje nekoć bilo mnogo krava, a sada je samo jedna.

Trajanje planinarenja bilo je različito za svaku grupu i nije imalo veze s duljinom staze već sa sastavom grupe kao i sa profesorom koji ju je predvodio. Grupa koja je stigla prva već se naginjala nad svojim hammer papirom izrađujući plakat na kojem

će zabilježiti svoje doživljaje s izleta. Drugo pristigla grupa osim plakatu posvetila se i pripremanju roštilja kada je na proplanak izbila i posljednja skupina. Na proplanku se osim omanje kuće i tri stola na kojima su nastajali plakati (svaki za jednu grupu) nalazila i crkvice sv. Vuka okružena malim dvorištem i zidom. U skućenoj unutrašnjosti crkve nalazili su se samo oltar, prostorijica za svećenika i strme stubbe koje vode do balkona s kojeg su misu nekoć promatrali velikaši. No

najveća atrakcija proplanka nije bila crkvice već roštilj čiji se miris osjetio mnogo prije no što je hrana bila gotova. Nakon što su očišćeni bili i tanjuri (čit. dlanovi) i stolovi kao i plakati prezentirani spremili smo se za zajednički povratak. Sad smo bili punih trbuha, išli smo nizbrdo i išli smo doma, pa je put prošao mnogo kraće i živahnije.

Bila je sredina poslijepodneva kada smo se vratili u Varaždin. Sunce je još uvijek lijepo sjalo, no ona spokojna tišina je nestala, a njezino je mjesto zauzeo zvuk motora. Vrativši se u svoj prirodni okoliš razmiljeli smo se svatko na svoju stranu, svatko sa svojim utiskom današnjeg dana, no jedan je sigurno bio zajednički: ništa ne izmori tako kao par sati planinarenja.

Tena Terzić, 1. razred